(Re)construint un Figueres d'esplendor

Vint-i-cinc anys després de la promoció contra el Cadis per pujar a Primera, i deu més tard de la refundació a Tercera Regional, la Unió té l´ambició de celebrar el Centenari l´any 2019 a Segona B



(Re)construint un Figueres d'esplendor

El diagnòstic és clar i diàfan, en boca de l´ara vicepresident, Carles Lloveras: «Fa 25 anys èrem la referència del futbol provincial, quan vam estar a punt de pujar a Primera; aquesta temporada, hem compartit categoria, a Tercera, amb dos clubs més de la comarca, La Jonquera i el Peralada. I aquests darrers, si diumenge superen la promoció, pujaran a Segona B». El Figueres, que celebrarà el Centenari el 2019, ha aconseguit consolidar-se a Tercera i busca fórmules per recuperar l´esplendor perduda, una dècada després de l´obligada refundació que va haver de fer, a Tercera Regional, per obra i gràcia d´Enric Flix i el trasllat de l´antiga SAE a Castelldefels. Avui, precisament, fa un quart de segle d´aquell partit de tornada contra el Cadis a Vilatenim (1-1), que hauria pogut dur els empordanesos a la màxima categoria. Però el 2-0 encaixat a l´anada va ser massa, i a casa, a pesar del suport de 10.000 espectadors, no hi va haver res a fer. De tocar la glòria amb els dits es va passar, un parell d´anys després, a baixar a Segona B. I mai més res va tornar a ser igual.

Lloveras, amb l´autoritat que li donen els seus 80 anys i el fet d´haver format part de la junta d´Emili Bach a Segona, i de l´actual, recorda que «van pujar directes el Celta i el Rayo, i vam fer la promoció nosaltres i el Betis contra dissetè i el divuitè de Primera. Durant molta part de la lliga vam estar en zona d´ascens directe. Al final vam haver de fer l´eliminatòria i vam perdre». La seva teoria de per què es va escapar l´oportunitat es desenvolupa així: «En certa manera, no vam pujar perquè vam fitxar en Carrasco, que venia del Sochaux francès. Molta gent no ho va entendre, però Paco Martínez, que era el secretari tècnic, ho va considerar oportú». Jorge D´Alessandro, el tècnic, també ho veia bé «i no va resultar». Aguado i Revilla, en aquells temps, ja seguien el Figueres com a aficionats. «Les crítiques cap a Carrasco eren descarnades», recorda Aguado. I Revilla afegeix: «no s´entén com en els últims partits van fer uns resultats tan dolents». La cosa es va escapar pels pèls: si en la darrera jornada el Rayo haugués empatat, l´ascens era per al Figueres, que va derrotar el Sestao (2-0). Però els madrilenys no van fallar (4-1 al Castelló).

«Aquell vestidor tenia molts jugadors del filial del Barça i potser no hi havia afinitat amb en Carrasco, alguna cosa deuria passar», apuntava Marcel·lí Coto, exjugador i exentrenador de la Unió el 2007, que es va haver de refundar a Tercera Regional després del trasllat de l´antiga SAE a Castelldefels. Lloveras afegeix que l´exblaugrana «no va ser titular ni en el partit de tornada de la promoció contra el Cadis. Això vol dir que no era una peça clau». El 14 de juny de 1992 la Unió queia al Carranza per 2-0. Una setmana més tard, empatava a Vilatenim (1-1) i no podia remuntar l´eliminatòria. Els andalusos, amb jugadors com Quevedo i Kiko Narváez, que més tard firmarien per l´Atlètic de Madrid, es quedava a Primera, i els empordanesos, a Segona, d´on una campanya més tard, baixarien a Segona B.

Aquell equip format per Toni, Comas, Alejo, Gratacós, Altimira, Tito Vilanova, Duran i Tintín Márquez, entre d´altres, es va quedar a les portes de la glòria. «Ens vam quedar a mig camí i la davallada va ser tant forta, que la campanya següent vam perdre la categoria». En aquella època, Pere Aguado, que havia presidit la Unió a Segona B abans que arribés Flix, i que també va ser el màxim dirigent de la refundació ara fa 10 anys, era un aficionat, com José Antonio Revilla. «Sí que ens vam arribar a pensar que pujaríem. Ho teníem bé, però després també tothom va tenir clar que si no s´havia aconseguit l´ascens directe, fer-ho a través de la promoció era molt complicat», diu l´exdirigent.

L´ascens a Segona havia sigut «una explosió» per al futbol figuerenc. Però, com sol passar, els resultats dicten sentència. «Quan van anar mal dades, els senyors ben vestits van deixar de venir. I sabia greu, perquè era quan més els necessitàvem», recorda Carles Lloveras. «El temps ho cura tot», reflexiona Aguado sobre si va costar de superar aquell disgust. I l´actual vicepresident reflexiona, «tocant de peus a terra, també podíem pensar que què hi haviem de fer a Primera, si es podia dir que estàvem allà lluitant entre els millors de Segona per casualitat, fent tot el possible per tenir contenta l´afició, però amb els mitjans que teníem».

Vint-i-cinc anys després de quedar-se a les portes de Primera Divisió, el Figueres està «consolidat» a Tercera Divisió, on va arribar la campanya 2011/12 després d´haver anat guanyant categories any a any des de Tercera Regional. José Antonio Revilla ha estat a la directiva des de la refundació, ara fa una dècada, els últims anys ja exercint com a president. La Unió és a les portes de la seva sisena campanya consecutiva a Tercera. I ara s´està plantejant fer un pas endavant. «Podem aspirar a fites més altes. Ens agradaria ser ambiciosos els propers dos anys, tot i que no farem cap bestiesa. En el futbol amateur estan canviant moltes coses, i per exemple, LaLliga ha de fer aportacions per al futbol modest, perquè si no és insostenible», destaca Revilla. El president considera que «per història i infrastructures podem aspirar a més del que tenim ara, però ens fa falta tenir solvència».

Per segona temporada seguida, l´equip estarà en mans de Narcís Pèlach, Chicho. De moment l´entrenador està fent una profunda remodelació de la plantilla. «Esportivament podem optar als llocs de play-off i, per què no, ascendir, tot i que aquesta paraula fa respecte. Mirant la història del club, hem de ser ambiciosos. Potser aquesta temporada no, però la següent podríem dur la Unió de retorn a la categoria de bronze, per celebrar-hi el Centenari el 2019», opina el preparador. Per fer aquest pas endavant «ja hem començat a fer canvis a la plantilla per tenir un bloc més ambiciós» i insisteix que «si no és aquest proper any, que sigui el següent, però mirarem de tornar a Segona B». Allà, de moment, ja hi són el Llagostera i l´Olot i, qui sap, potser diumenge se´ls afageix el Peralada si fa bo l´1-1 que va arrencar del camp del Rapido de Bouzas.

Per primer cop des de la refundació a Tercera Regional la temporada 2007/08 (la defunció de l´antiga UE Figueres SAE es va certificar en una junta d´accionistes a Vilatenim el 28 de juny de 2007), el club ha baixat dels 500 abonats. Quan va començar el nou projecte es va arribar a fregar el miler. De mica en mica el degoteig de baixes no s´ha pogut frenar i s´ha tancat aquest curs per sota dels 500. Pere Aguado recorda que «el Figueres va començar a desaparèixer quan la família Miquel va deixar de donar suport econòmic. Aleshores va aparèixer

l´il·luminat d´en Flix i va passar el que va passar. Quan ens en vam adonar, la Unió ja era fora de Figueres. Aleshores un grup de 30 o 40 socis vam decidir que calia fer alguna cosa, perquè si deixavem passar el temps hauria estat molt complicat. En José Antonio tenia ganes d´implicar-se. Jo era el president d´aquella directiva, però sempre he dit que en Revilla n´era l´ànima, el cor que ho feia bategar tot».

El setembre de 2007, aquell Figueres que el 1992 havia estat a les portes de Primera, el mateix equip que el 2002 va fer història arribant a les semifinals de la Copa del Rei, debutava a Vilatenim en partit de Tercera Regional contra el Porqueres B. Marcel·lí Coto, que va pujar l´equip des de la categoria més baixa fins a Preferent (a partir d´allà els ascensos els va certificar Arnau Sala), recorda amb estima aquells anys. «Ens ho vam passar pipa», diu sense embuts, tot i que tampoc amaga que va ser dur passejar el nom de la Unió per camps de Tercera Regional. De jugar contra el Cadis o el Deportivo, a fer-ho davant del Gualta o el Mariscal d´Ullà. «Vam formar un equip a base d´exjugadors i gent que coneixíem, compromesa amb el club. Alguns van haver de despenjar les botes de l´armari. Però ens en vam sortir, tot i que sempre, per molt que pensis que ets superior, surt algun rival que et posa les coses difícils fins el final», apunta.

Lloveras recorda d´aquella època, amb orgull, que «el primer gol de la refundació el va marcar el meu fill». Aguado, el president, té presents els comentaris que sentia quan buscava directius: «tu creus que em vull arrossegar per aquests camps de Regional?», li etzibaven. Al principi es va generar un ambient il·lusionant que podia fer pensar en un relleu generacional dels aficionats que, a parer de Coto, no s´ha produït. «Hem passat de ser primer club de la provincia, a ser superats pel Girona, el Llagostera, l´Olot i potser també el Peralada», admet Revilla. La gent vol veure victòries. I en això està ara el Figueres. En recuperar l´esplendor perduda i poder celebrar el Centenari, el 2019, com a mínim a Segona B.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/esports/2017/06/21/reconstruint-figueres-desplendor/852757.html?utm_source=rss